

Magnús Halldórsson

Mér er í þannum minni, að ég heyrði fátad um rugan og efni-lejan manni með þessum nafni, en orðið hefði uppið að undirskilnum þjáfnadi. Síðan, og minni ég þá kafa veid kominn að ferningar-aldri, þar hann eitt sinn að gærdi færliga minna, að Sydra-Seli og fólku þann móti honnum, með Kostum og Hynjuna, þó hann hafði þá veid, "í siglingu" um ís-ára stíð og ferdast um allar álfur heims. Það þótti mér einhennislegt með manni þessum, að hann gat hleypt einis-sterinni sínu langt affur í höfud og augnabryr svo hátt, að þar urðu þar sem voru lejar hársketur ein og sómuleidis gat hann hleypt brúnum svo, að þar náðu niður í nef hans. Þetta sagði hann, að hitarnir um midjardarbaug-inn hefðu valdið.

Þvíngu síðan, da eftir að ég flættist hingað til Reykjavíkur, fór ég mér fyrir hendur að athuga það lítils háttar, hvernig þú hefði veid veid með þjófnuð þann, en ég í æstern heyrði getið í sambandi við Magnús, kom þá þetta í ljós: Það var nóttin milli. Skerlags og Föstu dagsinslanga (9.-10. April) 1868, að stólið var ymsu, helst niðar kyns, in sjóvíð Grims sál. Jónssonar frá Gjötkoti og stóð sjóvíð þessi í Gæðum við Fokleseyri, en fæðis minni og Grímur geidur skíp úr samman, áttu sjóvíðinn og helstu þar til á samt hásetum þeim er í stéppinu voru. Meðal annars þess, en stólið var, var kafa úr ver-sterinnu og höfðu sumir þeirri veid brotur upp. Afdrí í einni ve-sterinnu og í höfummi fæust 3/4 þunn. langur huiþsoddur, sem vauð til þess að þjófnuðinn komst upp, en það vauð með þeim hatti, að Þorleifur gæmli í Háeyri fór við þessu broti af huiþnum og geymði það. Noalt þú er Þorleifur líti grunur í að sá do sá, en til hans þeru og vergladi við hann gæti e. f. v. veid valdur að þjófnuðinum, lagadi hann þó 500 til,

at hann veri í vanda staddur með að brogða hnífi á suði da fyri -
 vand í þoka og bad hann þvi noum ad lana sei hñif. Einhverjinn sinni
 kem Magnús til Þortleifs og Keypti eitthvad ad honum og lét í þoka sinn.
 Segir þá Þortleifur við hann: "A'oj ekki ad hjálp. þvi um suði, drangur
 minn, til þess ad binda fyri þokann? Þú getur fýst þessu ella!"

Magnús þekktist þaðid, og brá Þortleifur sei þá frá í líli og kom með
 nýja suðis hönt í höndinni og sagi: "Þú verður ad lana mér hñifinn
 þinn, þvi ekki foidu höntelina alla!" Tók Magnús þá hñif sinn
 ús vasa sínum og rétti hann ad Þortleifi, sem sei þá strax, ad hñifurinn er
 oðlbrotinn. Grunadi hann þá, ad þarna vori hñifurinn, sem fallid geti
 við brotna oðlinn, vísar sei frá og leiur ni brotin saman og fella þau
 vel hvort ad oður, sárin. Þekur Þortleifur þá sjálfsteidningeinn í líd
 sinni og gefur hann Magnúsi og sagi:

"Eignu þessum hñif! Hinu er oðlbrotinn; þú hefur haus eru þu not!"
 Magnús tók fegurshendi við hñifinn og grunadi eitthvad, en sama
 daginn var hann tekinn fastur og játadi hann strax í sj þjófu dinn.
 Auðvirði hins stolta nam 4, 99 ríkisdóttum og stíffist þannig:

- Þell Jónsson (fadir minn) fela 42 stíldinga.
- Grinnur Jónsson (formadurinn) - " - 72 - " -
- Haldór Þórðarson - " - 1, 37 - " -
- og L. E. Þorvaldsson (málstofo) - " - 2, 48 - " -

Haldór var dandur til þess ad lida 3 x 27 vandarkogg og til þess
 ad vera hadur til sjón lögsluvalds um koggja ár. Steid, enda var
 hann þá til heimilis hjá Þóði Gudmundsen fyru. systurmanni ad þeka.
 hranni og átti hann ad geta hans, en Magnús mun hafa stíðid
 þadan og þá til útlanda, adur en þessi 2 ár vori lidin. Eufur

var hegning hans so oþodd, að hann hefði áður verið á dómur
 40 vandarhaggaþýðingum fyrir það, að hann hefði gefið út falska vörum
 4. janúar 1865 í því steypi að hona söðinni á annum manni, sabb-
 lausum.

Árið 1868, þá er Magnús framdi þjófnaðinn úr veröldinni að Forðum,
 er hann talinn 21 árs að aldri og því verið fæddur nál. 1847.

Hverrar eftar Magnús var íða hváðan þynjatur, veit ég ekki, en móður
 hans sá ég og minnis mig að hún hét Halldóra og var þó vinnukona í Gjö-
 koti og síðar að Þorg í Hraunshverfi, mesta meinsleysis manneskja.

Magnús var meismadur á höð, laglegur í sjón og eldförurur, doftur
 í brú og bró, með bilsvarð há, hrofskíð.

Étáki man ég ús hváðan Magnús kom ída hvert hann fór þegar ég só hann
 laust eftir 1880, en ég man, að hann sóst háfa siglt í sínum fram og
 affur (10 ferdir) fyrir Góðavörðshöfða, til Austur Indía, Kína, Japan, Borneo,
 A'strálin og Suður-Ameríka, en aðallega meðfram Afríku ströndum á stórum
 einu steipum offastuð, einum með austurlenskan vörur og stundum meir.
 Hann taladi í stensku hvers og stítt, en alls þeirra af er landum mínum,
 en á síplingum hans skvást hann nota fraklensku og ífölsku meir
 en einu þungi eða spánstá, sem hann þó hefði orðið að nota með
 í Suður-Ameríka. Áð lokum man ég, að hann fát það státt fram, að
 hann hefði aldrei látið sér komu til hugar að stela neinu síðan hann fór hvar.

Reykjavík, 4. apríl 1928.

